

Rugzak

MIJMERING

Ik had het mezelf een paar jaar geleden niet zien doen, maar nu wil ik – althans voorlopig - niet meer anders. Met een rugzak door Spanje sjouwen van het ene stapelbed naar het andere in onbekende oorden zou me tot voor twee jaar hoogst onaantrekkelijk hebben geleken met als grootste struikelblok geen comfort (lees: wc en douche) en geen eigen slaapkamer. Sleept de groep vakantiegangers waartoe ik behoorde zoveel mogelijk mee om er één, twee of drie weken gerieflijk bij te zitten, ik heb het gemak ontdekt van een zak op mijn rug met mijn hele hebben en houwen er in. Thuis dacht ik ook dit jaar weer – de vorige ervaring niet meer helemaal fris in mijn geheugen - dat ik een hoop nodig had; iets nets voor 's avonds, iets warmes voor 's ochtends, iets charmants voor midden op de dag, een eleganter schoentje dan de New Balance lange-afstand-stappers, zeepjes, shampoootjes, lotionnetjes en andere tuttemerul in de toiletas, ik kan toch niet helemaal stijlloos op vakantie gaan.

Tja. Na drie dagen lopen zijn er nog wat sporen van beschaving te bespeuren, na een week zijn zowel de logistiek van het rugzakgebruik als mijn eigen schoonheidsmoraal tot een nulpunt gedaald. Het is proppen geblazen, als het er maar in zit, hoe maakt niet uit. Geur heeft het gewonnen van kleur, het avondeten kan ook in afritsbroek worden genoten, twee T-shirts over elkaar beschermen ook tegen de kou. En mijn oogpotlood heeft niets anders gezien dan de binnenkant van mijn toiletas.

Het was heerlijk. Drie weken onderweg met als enig doel 's avonds aankomen en 's morgens weer vertrekken. Stap voor stap zijn wie je bent, niets te hoeven verbloemen of verfraaien. Een mens heeft niet veel nodig. Nou ja, dat hotelletje dan, dat met die wasmachine, dat was voor één nacht toch wel fijn ...

Marjolijn Sengers, 24 mei 2014